

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 10Asan/10/2019
Identifikačné číslo spisu: 1018200159
Dátum vydania rozhodnutia: 26.02.2020
Meno a priezvisko: JUDr. Jana Hatalová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:1018200159.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako kasačný súd v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Hatalovej, PhD. a členov senátu JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD. a JUDr. Igora Belka, v právnej veci žalobcu (sťažovateľa) Ing. D. Z., Č. XXX/X, XXX XX A., právne zastúpený AK GRUBER, s.r.o., advokátska kancelária, so sídlom Janka Kráľa 3, 974 01 Banská Bystrica, IČO: 51 243 814, proti žalovanému Ministerstvu spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom Župné námestie 13, 811 03 Bratislava, o preskúmanie zákonnosti postupu a rozhodnutia žalovaného č. 41851/2017/153/RK zo dňa 20. novembra 2017, o kasačnej sťažnosti žalobcu proti právoplatnému rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 6S/22/2018-77 zo dňa 15. novembra 2018, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť z a m i e t a .

Účastníkom nárok na náhradu trov kasačného konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

I.

Priebeh a výsledky administratívneho konania

1. Ministerstvo spravodlivosti SR, ako prvoinštančný správny orgán, rozhodnutím č. 41851/2017/153 zo dňa 21.08.2017, uznalo žalobcu vinným zo spáchania iného správneho deliktu podľa § 27 ods. 1 písm. b) zákona č. 382/2004 Z.z. o znalcoch, tlmočníkoch a prekladateľoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 382/2004 Z.z.“) za čo mu uložilo sankciu podľa § 27 ods. 3 písm. d) zákona č. 382/2004 Z.z. vyčiarknutie zo zoznamu znalcov, tlmočníkov a prekladateľov a podľa § 27 ods. 3 písm. b) zákona o znalcoch peňažnú pokutu vo výške 1.200 €, ktorého sa mal dopustiť vo výroku opísaným konaním, a to

a) v písomnom vyhotovení znaleckého úkonu č. 35/2016, vypracovanom v Prievidzi dňa 20.11.2016 pre zadávateľa Úrad pre reguláciu sieťových odvetví vo veci „stanovenia všeobecnej hodnoty nehnuteľnosti - budov a stavieb spoločnosti VSD, a.s. Košice“ k dátumu 31.12.2015,

b) v písomnom vyhotovení znaleckého úkonu č. 36/2016, vypracovanom v Prievidzi dňa 20.11.2016 pre zadávateľa Úrad pre reguláciu sieťových odvetví vo veci „stanovenia všeobecnej hodnoty budov a

stavieb spoločnosti VSD, a.s. Košice” k dátumu 31.12.2015,

c) v písomnom vyhotovení znaleckého úkonu č. 37/2016, vypracovanom v Prievidzi dňa 18.11.2016 pre zadávateľa Úrad pre reguláciu sieťových odvetví vo veci „stanovenia všeobecnej hodnoty budov a stavieb spoločnosti VSD, a.s.” k dátumu 31.12.2015,

d) v písomnom vyhotovení znaleckého úkonu č. 38/2016, vypracovanom v Prievidzi dňa 18.11.2016 pre zadávateľa Úrad pre reguláciu sieťových odvetví vo veci „stanovenia všeobecnej hodnoty oceneniteľných práv spoločnosti VSD, a.s.” k dátumu 31.12.2015.

2. Na rozklad žalobcu žalovaný napadnutým rozhodnutím č. 41851/2017/153/RK zo dňa 20.11.2017 prvoinštančné rozhodnutie v časti výroku o uložení sankcie zmenil tak, že žalobcovi uložil sankciu podľa § 27 ods. 3 písm. c) zákona č. 382/2004 Z.z. zákaz výkonu znaleckej činnosti na obdobie 1 roka a podľa § 27 ods. 3 písm. b) zákona č. 382/2004 Z.z. peňažnú pokutu vo výške 1.200 €. Vo zvyšných častiach prvoinštančné rozhodnutie potvrdil a rozklad žalobcu zamietol.

II.

Konanie na krajskom súde

3. Krajský súd napadnutým rozsudkom podľa § 190 zákona č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok (ďalej len „S.s.p.“) žalobu ako nedôvodnú zamietol.

4. V odôvodnení uviedol, že žalobca, ako znalec v odbore Stavebníctvo, nedodrжал povinnosti vyplývajúce zo zákona o znalcoch pri vypracovaní znaleckých posudkov č. 35/2016-38/2016, z čoho vyplývala ich nepreskúmateľnosť. Nahliadnutím do administratívneho spisu a predložených znaleckých posudkov krajský súd ustálil, že skutkový stav zistený prvoinštančným orgánom a prevzatý žalovaným tvorí dostatočný základ pre vyslovenie záveru o zodpovednosti žalobcu za správny delikt. Zistenia vyplývajúce z predmetných znaleckých posudkov boli podrobne a dostatočne presvedčivo popísané prvoinštančným orgánom v jeho rozhodnutí, pričom pokiaľ je skutkový stav zistený dostatočne, nie je povinnosťou druhoinštančného správneho orgánu tento dopĺňovať, resp. opakovane opisovať v rozhodnutí o opravnom prostriedku (odvolaní, resp. rozklade).

5. V súvislosti so žalobcom poukazovanou zrozumiteľnosťou pre adresáta (zadávateľa) znaleckého úkonu krajský súd uviedol, že zrozumiteľnosť znaleckého úkonu pre jeho adresáta automaticky neznamená jeho všeobecnú zrozumiteľnosť, na ktorej je všeobecný záujem verejnosti, ktorú reprezentuje štát a v jeho mene žalovaný ako dohľadový orgán. V opačnom prípade by dohľad žalovaného nad činnosťou znalcov strácal v tomto smere význam. Znalci totiž vypracúvajú úkony znaleckej činnosti nielen v súkromnoprávnom záujme, ale aj vo verejnoprávnom, napríklad pre rôzne štátne inštitúcie, a preto je záujem verejnosti na ich riadnom vypracovaní bezpochyby daný. Krajský súd sa v tejto súvislosti navyše stotožnil so žalovaným, že pre adresáta znaleckého úkonu je podstatný jeho záver a nie až tak obsahová stránka. To ale nič nemení na povinnosti znalca vypracovať, resp. vykonať úkon znaleckej činnosti riadne tak, aby z obsahového hľadiska bol tento úkon všeobecne presvedčivý a preskúmateľný.

6. Krajský súd prisvedčil žalovanému, že doplnenie znaleckého úkonu nepredstavuje okolnosť vylučujúcu protiprávnosť. Za použitia argumentácie žalobcu by sa znalec vždy vedel zbaviť povinnosti vykonávať znaleckú činnosť riadne a následnej zodpovednosti za správny delikt, a to prostredníctvom doplnenia znaleckého úkonu. Z ustanovení § 17 ods. 7 zákona č. 382/2004 Z.z. a § 18 ods. 4 vyhlášky č. 490/2004 Z.z. nevyplýva, že by sa doplnením znaleckého úkonu znalec zbavil svojej zákonnej povinnosti na riadnom výkone znaleckej činnosti. I keď účelom doplnenia znaleckého úkonu je odstránenie metodických alebo formálnych chýb, resp. odstránenie neúplnosti skutkového stavu (po dodatočnom zistení nových podstatných skutočností), neznamená to, že sa týmto spôsobom odstraňujú nedostatky znaleckého úkonu vo vzťahu k povinnosti znalca vykonávať znaleckú činnosť riadne. To isté platí aj v prípade doplnenia znaleckého úkonu na základe podnetu (žiadosti) zadávateľa. Navyše, ako správne poukázal žalovaný, v predmetnom správnom konaní bola posudzovaná zákonnosť vykonania znaleckých posudkov, nie zákonnosť postupu pri ich doplnení.

7. Žalobca spochybňoval posúdenie pochybení zistených prvoinštančným orgánom, a to vo vzťahu k ich závažnosti. Na tomto mieste súd poukázal na to, že žalovaný, resp. prvoinštančný orgán, ako orgán štátneho dohľadu nad činnosťou znalcov, je oprávnený v záujme ich riadnej činnosti skúmať splnenie nielen formálnych, ale aj obsahových náležitostí znaleckého úkonu. Krajský súd nespochybňoval, čo v konečnom dôsledku ani nie je v možnostiach žalovaného, že po odbornej stránke žalovaný nemá kapacity na to, aby posudzoval správnosť odborných záverov znalcov, je však oprávnený pri skúmaní riadneho výkonu znaleckej činnosti porovnávať napr. použitú metodiku s metodikou predpísanou právnym predpisom (napr. vyhláškou Ministerstva spravodlivosti SR č. 492/2004 Z.z. o stanovení všeobecnej hodnoty majetku). Krajský súd prisvedčil žalovanému, že predmetné znalecké posudky, ktoré boli predmetom dohľadu žalovaného, vykazovali z tohto pohľadu viaceré obsahové nedostatky. Okrem iného išlo o uvedenie neaktuálnych právnych predpisov ako použitých podkladov, absenciu zdôvodnenia postupu pri výbere metodiky, rozdielnosť použitej metodiky s predpísanou metodikou vo vzťahu k stanoveniu hodnoty nehnuteľnosti (polohová diferenciácia), absenciu vlastníckych a evidenčných údajov, údajov o obhliadke, popisu posudzovaných nehnuteľností, tiež nepriloženie potrebných príloh (napr. geometrický plán, nákresy nehnuteľnosti a pod.).

8. Správny súd poukázal na to, že správna úvaha predstavuje ponechanie možnosti správneho orgánu v rámci určitého tolerančného pásma formulovať svoje závery autonómne. Týka sa to žalobcom namietanej kategorizácie pojmov, ktoré použil prvoinštančný orgán vo svojom rozhodnutí, a to pri úvahách o druhu a výške sankcie. Zákonodarcu v § 27 ods. 8 zákona č. 382/2004 Z.z. vymenoval kritériá na posúdenie stupňa nebezpečnosti prejednávaneho činu pre spoločnosť, t. j. žalovaný ako orgán dohľadu má povinnosť skúmať nielen naplnenie formálnych znakov správneho deliktu, ale aj naplnenie materiálnej stránky iného správneho deliktu. Pri ukladaní druhu a výšky sankcie je žalovaný povinný vychádzať z povahy, miery zavinenia, závažnosti, spôsobu, dĺžky a dôsledkov protiprávneho konania alebo opomenutia. V tejto súvislosti si žalovaný môže v rámci správnej úvahy sám zvoliť pojmy, ktoré nie sú exaktne upravené v právnom predpise a ktoré vyplývajú z voľného hodnotenia zistených skutočností, čo bol aj prípad žalobcu, keď prvoinštančný orgán rozdelil jednotlivé zistené pochybenia do kategórií, ako napríklad formálne nedostatky, závažné nedostatky, závažné pochybenia a pod. Prvoinštančný orgán svoju úvahu vo vzťahu k zisteným pochybeniam riadne a presvedčivo odôvodnil, a preto tento postup v žiadnom prípade nemožno považovať za nezákonný. Navyše, pojmy, ktoré žalovaný zvolil, sú pojmy v slovenskom jazyku všeobecne známe, jednoznačné vo význame a zrozumiteľné. Vo vzťahu ich spojenia s pochybeniami žalobcu a prepojenia na odôvodnenie sankcie umožnili žalovanému jasne odôvodniť výber druhu sankcie. K námietke odlišného posúdenia závažnosti pochybení znalca žalovaným oproti prvoinštančnému rozhodnutiu krajský súd uviedol, že odvolacie konanie v správnom konaní tvorí jeden celok s prvoinštančným konaním, a teda účastníci konania môžu až do vydania rozhodnutia o odvolaní uvádzať nové skutočnosti a navrhovať dôkazy. V odvolacom konaní taktiež platí, že odvolací orgán je oprávnený a súčasne povinný preskúmať napadnuté rozhodnutie v celom rozsahu. Odvolací orgán preskúmava zákonnosť postupu prvoinštančného orgánu, ako aj zákonnosť a vecnú správnosť rozhodnutia. Z uvedeného vyplýva, že bez ohľadu na to, aké námietky uvedie účastník konania v odvolaní, odvolací orgán je povinný preskúmať napadnuté rozhodnutie v celom rozsahu, ak je to nevyhnutné, doterajšie konanie doplní, prípadne zistené vady odstráni. Žalovaný teda nepochybil, keď zmenil a doplnil v tomto smere prvoinštančné rozhodnutie. Svoje závery totiž riadne odôvodnil, pričom odôvodnenie sa v dostatočnom rozsahu nachádza na stranách 7-9 napadnutého rozhodnutia.

9. Vo vzťahu k námietke žalobcu ohľadom zmierneného vybavenia veci krajský súd rovnako ako žalovaný poukázal na znenie § 3 ods. 4 Správneho poriadku, ktorý hovorí o zásade rýchlosti a hospodárnosti konania. S touto zásadou súvisí aj možnosť vybavenia veci zmiernom, a to za predpokladu, ak to povaha veci pripúšťa. Zmier je jedným zo spôsobov ukončenia správneho konania, a to dispozitívnym právnym úkonom účastníkov. V praxi ide vcelku o ojedinelú formu ukončenia správneho konania. Vo svojej podstate je to forma procesnej dohody o vyriešení určitých sporných otázok medzi účastníkmi. Keďže uzavretý zmier má procesné účinky rozhodnutia, zákon vyžaduje jeho schválenie správnym orgánom, v ktorom sa premieta súlad s právnymi predpismi a ochrana verejných záujmov. Aby však mohlo dôjsť k

uzavretiu zmiernu, musia byt splnené urcite podmienky, a to prebiehajúce správne konanie pred príslušným správnym orgánom, ktorého predmetom sú sporné otázky a existencia dvoch alebo viacerých účastníkov, ktorí v konaní majú protikladné postavenie. To znamená, že zmier v správnom konaní nemožno uzavrieť medzi účastníkom konania a správnym orgánom. Ak účastníkom konania je iba jedna fyzická alebo právnická osoba, správny orgán musí vždy vydať rozhodnutie. Na základe uvedeného sa krajský súd stotožnil so žalovaným, že názor žalobcu v tomto smere vychádza z nesprávneho právneho posúdenia. To isté platí aj vo vzťahu k názoru žalobcu na možnosť upustenia od potrestania. Správny súd súhlasí so žalovaným, že tento inštitút nie je upravený v zákone č. 382/2004 Z.z., a preto ak bolo rozhodnuté o vine žalobcu za spáchaný správny delikt podľa § 27 ods. 1 písm. b) zákona č. 382/2004 Z.z., žalovaný správne rozhodol aj o treste podľa § 27 ods. 3 uvedeného zákona, pričom sankcie bol oprávnený aj kombinovať (ods. 4). Zákon o znalcoch taktiež neupravuje povinnosť žalovaného odôvodniť, prečo nepoužil iný druh sankcie. Naopak, povinnosťou žalovaného je presvedčivo zdôvodniť použitý druh sankcie. Navyše, vytykať žalovanému, či prvoinštančnému orgánu, že neodôvodnili, resp. neuvažovali o upustení potrestania nie je v prejednávanej veci namieste. Z obsahu oboch napadnutých rozhodnutí je zrejmé, že žalobcovi boli vo vzťahu k predmetným znaleckým posudkom vytykané niekoľkonásobné pochybenia označené v prvostupňovom rozhodnutí na strane 1-10 (celkovo ich bolo až 19 v znaleckom posudku č. 35/2016, 20 v znaleckom posudku č. 36/2016, 19 v znaleckom posudku č. 37/2016 a 4 v znaleckom posudku č. 38/2016). Správne orgány sa zaoberali ich identifikáciou a ich valuáciou. V tomto kontexte logicky nebolo nutné poskytnúť správnu úvahu smerujúcu k upusteniu potrestania. Samotná správna úvaha poskytnutá správnymi orgánmi v súvislosti s uložením sankcie (závažnosť pochybení) dáva odpoveď na otázku, prečo v danom prípade nebolo možné upustiť od potrestania.

10. Žalovaný v napadnutom rozhodnutí zmenil druh sankcie, keď namiesto vyčiarknutia zo zoznamu znalcov podľa § 27 ods. 3 písm. d) zákona č. 382/2004 Z.z. uložil žalobcovi trest zákazu výkonu znaleckej činnosti v maximálnej možnej dĺžke jedného roka podľa písm. c) uvedeného zákonného ustanovenia. Ako bolo uvedené v predchádzajúcom bode, bolo povinnosťou žalovaného dostatočne a presvedčivo odôvodniť voľbu sankcie. Po preskúmaní odôvodnenia napadnutého rozhodnutia krajský súd konštatoval, že žalovaný dostatočným spôsobom odôvodnil zmenu druhu sankcie, keď okrem iného uviedol, že v tomto prípade ide o prvé sankcionovanie žalobcu, ale na druhej strane žalobca vypracovaním nepreskúmateľného znaleckého posudku v odbore, v ktorom je zapísaný v zozname znalcov, porušil svoju povinnosť riadneho výkonu znaleckej činnosti natoľko, že sankcia zákazu činnosti bola uložená v hornej hranici. Správny súd neprisvedčil žalobcovi ani v súvislosti s údajným likvidačným charakterom uloženej peňaznej pokuty, ktorá bola žalovaným nezmenená a uložená v rovnakej výške ako prvoinštančným orgánom, a to vo výške 1.200 €. Podľa názoru krajského súdu žalovaný a hlavne pred ním prvoinštančný orgán dostatočne odôvodnili výšku uloženej pokuty, a to predovšetkým s poukazom na neexistenciu jej likvidačného charakteru pre žalobcu. Ako vyplýva z odôvodnenia prvoinštančného rozhodnutia, prvoinštančný orgán skúmal osobné a majetkové pomery žalobcu a zistil, že ten vykonáva znaleckú činnosť nielen ako znalec - fyzická osoba, ale aj ako člen pracovnej skupiny znalcov znaleckej organizácie JHS, s.r.o. a zároveň je spoločníkom a konateľom spoločností MGU, s.r.o. a Niko Invest, spol. s r.o. Žalovaný zistil, že žalobcovi bola ako odmena za predmetné znalecké posudky uhradená suma 21.896,06 € na jeho účet zo strany Úradu pre reguláciu sieťových odvetví. Samotná táto suma tvorí dostatočný predpoklad o spôsobilosti žalobcu byť schopný uhradiť uloženú pokutu vo výške 1.200 € tak, aby to pre neho nemalo likvidačný charakter a zároveň, aby táto pokuta vzhľadom na závažnosť pochybení žalobcu spĺňala represívny účel. Krajský súd považoval rozsah zisťovania žalovaného ohľadom primeranej výšky sankcie s prihliadnutím na jej likvidačný charakter za dostatočný a primeraný účelu stanovenému zákonom o znalcoch.

11. O trovách konania rozhodol krajský súd podľa § 168 S.s.p. tak, že žalovanému nárok na náhradu trov konania nepriznal.

III.

Konanie na kasačnom súde

12. Proti rozsudku krajského soudu podal stážovateľ v zákonnej lehote kasačnú sťažnosť, a to z dôvodov podľa § 440 ods. 1 písm. f.), g), h) S.s.p., v ktorej navrhol kasačnému súdu, aby napadnutý rozsudok krajského soudu zmenil tak, že zruší napadnuté rozhodnutia správnych orgánov a vec vráti žalovanému na ďalšie konanie alebo aby zrušil napadnutý rozsudok krajského soudu a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

13. Stážovateľ namietal, že krajský súd sa nevysporiadal so skutočnosťou, že mu bolo postupom žalovaného odňaté procesné právo vyjadriť sa pred vydaním rozhodnutia k podkladom rozhodnutia. Podľa názoru stážovateľa krajský súd tiež nesprávne vyhodnotil správnu úvahu správnych orgánov v súvislosti s výberom sankcie a určením výšky pokuty. Stážovateľ nesúhlasí ani so zaradením jednotlivých jeho pochybení do jednotlivých kategórií vytvorených žalovaným. Stážovateľ ďalej namietal, že krajský súd nešpecifikuje akých pochybení sa znalec dopustil, neuvádza aké povinnosti stážovateľ pri vyhotovovaní znaleckého posudku nedodrжал. Stážovateľ tiež poukázal na rozdielnu rozhodovaciu činnosť krajského soudu.

14. Žalovaný vo vyjadrení ku kasačnej sťažnosti navrhol kasačnému súdu, aby kasačnú sťažnosť ako nedôvodnú zamietol.

IV.

Právny názor Najvyššieho soudu

15. Senát Najvyššieho soudu Slovenskej republiky konajúci ako kasačný súd (§ 438 ods. 2 S. s. p.) preskúmal napadnutý rozsudok krajského soudu, pričom po zistení, že kasačná sťažnosť bola podaná oprávnenou osobou v zákonnej lehote (§ 442 ods. 1, § 443 ods. 1 S.s.p.) a že ide o rozsudok, proti ktorému je kasačná sťažnosť prípustná (§ 439 ods. 1 S.s.p.), jednomyselne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch) dospel k záveru, že kasačná sťažnosť nie je dôvodná. Rozhodol bez nariadenia pojednávania (§ 455 S.s.p.) s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený na úradnej tabuli soudu a na internetovej stránke najvyššieho soudu. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 26. februára 2020 (§ 137 ods. 4 v spojení s § 452 ods. 1 S.s.p.).

16. V predmetnej veci bolo potrebné predostrieť, že predmetom kasačnej sťažnosti bol rozsudok krajského soudu, ktorým zamietol žalobu stážovateľa, ktorou sa domáhal preskúmania rozhodnutí správnych orgánov o uložení sankcie, a preto primárne v medziach kasačnej sťažnosti Najvyšší súd Slovenskej republiky ako kasačný súd preskúmal rozsudok krajského soudu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci kasačného konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného, najmä z toho pohľadu, či kasačné námietky stážovateľa sú spôsobilé spochybníť vecnú správnosť napadnutého rozsudku krajského soudu. Po preverení riadnosti podmienok vykonávania súdneho prieskumu rozhodnutí správneho orgánu (tzn. najmä splnenia podmienok konania a okruhu účastníkov) sa kasačný súd stotožňuje so skutkovými závermi krajského soudu v tom rozsahu, ako si ich osvojil krajský súd zo zistení uvedených stážovateľom a správnymi orgánmi, ktoré sú obsiahnuté v administratívnom spise.

17. Podľa § 27 ods. 1 písm. b) zákona č. 382/2004 Z.z. znalec, tlmočník, prekladateľ sa dopustí správneho deliktu, ak poruší iné povinnosti ustanovené týmto zákonom.

18. Podľa § 27 ods. 3 zákona č. 382/2004 Z.z. za správny delikt podľa odseku 1 možno uložiť tieto sankcie:

a) písomné napomenutie,

b) peňažnú pokutu do 1 650 eur fyzickej osobe a do 33 190 eur právnickej osobe,

c) zákaz výkonu znaleckej činnosti, tlmočnickej činnosti alebo prekladateľskej činnosti na obdobie najviac jedného roka,

d) vylúčenie zo zoznamu.

19. Podľa § 27 ods. 4 zákona č. 382/2004 Z.z. sankciu podľa odseku 3 možno uložiť jednotlivo alebo popri sebe; sankciu podľa odseku 3 písm. d) možno uložiť súbežne len so sankciou podľa odseku 3 písm. b).

20. Podľa § 27 ods. 8 zákona č. 382/2004 Z.z. pri ukladaní sankcií za iný správny delikt podľa tohto zákona ministerstvo vychádza z povahy, miery zavinenia, závažnosti, spôsobu, dĺžky a dôsledkov

protiprávneho konania alebo opomenutia.

21. Kasačný súd po preskúmaní spisového materiálu krajského súdu, ktorého súčasťou je aj administratívny spis žalovaného, dospel k záveru, že kasačné námietky sťažovateľa nie sú dôvodné.

22. Kasačný súd sa stotožnil so záverom krajského súdu ako aj správnych orgánov, že sťažovateľ sa dopustil iných správnych deliktov podľa § 27 ods. 1 písm. b) zákona č. 382/2004 Z.z., za čo mu bola v administratívnom konaní podľa § 27 ods. 3 písm. b), písm. c) zákona č. 382/2004 Z.z. uložená sankcia zákaz výkonu znaleckej činnosti na dobu 1 roka a peňažná pokuta vo výške 1.200 €.

23. Po preštudovaní spisového materiálu krajského súdu, ktorého súčasťou je aj administratívny spis žalovaného, kasačný súd konštatuje, že sťažovateľ nedodržiaval povinnosti vyplývajúce zo zákona o znalcoch pri vypracovaní znaleckých posudkov č. 35/2016, č. 36/2016, č. 37/2016, č. 38/2016, konkrétne vymedzené vo výroku prvoinštančného rozhodnutia č. 41851/2017/153 zo dňa 21.08.2017, z čoho vyplývala ich nepreskúmateľnosť. Sťažovateľovi boli vo vzťahu k predmetným znaleckým posudkom vytýkané niekoľkonásobné pochybenia, konkrétne v znaleckom posudku č. 35/2016 ich bolo 19, v znaleckom posudku č. 36/2016 ich bolo 20, v znaleckom posudku č. 37/2016 ich bolo 19 a v znaleckom posudku č. 38/2016 boli 4.

24. K výške uloženej pokuty a k neskúmaniu likvidačného charakteru výšky pokuty na sťažovateľa kasačný súd uvádza, že v zmysle ustálenej judikatúry správnych súdov v prípade správneho trestania súd sleduje, či správny orgán náležite zdôvodnil uloženie sankcie v určitej výške, ak zákon pripúšťa rozpätie sankcie, či prihliadol na okolnosti viazané na subjekt, samotný skutok a jeho následok. Určenie výšky pokuty v rámci určeného rozpätia je síce vecou voľného uváženia, to však neznamená, že môže byť uložená v ľubovoľnej výške. Voľná úvaha aj pri takomto rozhodovaní je myšlienkový proces, v rámci ktorého má príslušný orgán zvažovať závažnosť porušenia predpisov vo vzťahu ku každému zisteniu, jeho následky, dobu protiprávnosti, aby uložená pokuta spĺňala nielen požiadavku represie, ale aj preventívny účel s prognózou budúceho pozitívneho správania sa dotknutej osoby. Pri uložení pokuty správny orgán prihliadne na závažnosť, spôsob i čas trvania následkov protiprávneho konania.

25. Z podkladov spisového materiálu krajského súdu, ktorého súčasťou je aj administratívny spis žalovaného, je podľa názoru kasačného súdu zrejmé, že správne orgány výšku uvedenej pokuty riadne odôvodnili, primerane a zákonným spôsobom uplatnili správnu úvahu, pričom v odôvodnení uviedli, že zohľadnili závažnosť porušenia zákona, jeho následky, mieru zavinenia, spôsobom spáchania, teda správne orgány postupovali v súlade s § 27 ods. 8 zákona č. 382/2004 Z.z.

26. Na to, aby sankcia plnila svoju preventívnu a represívnu funkciu, musí byť jej výška stanovená tak, aby sa sankcionovaná osoba v budúcnosti vyvarovala porušeniu zákonných povinností, za súčasného splnenia podmienky jej primeranosti s ohľadom na porušenú povinnosť a okolnosti prípadu. Správne orgány použili v prípade sťažovateľa svoju diskrečnú právomoc v medziach zákonného rámca, keď sťažovateľovi uložili za spáchanie správnych deliktov peňažnú pokutu vo výške 1.200 €. Pokutu vo výške 1.200 € vzhľadom na dôkladné odôvodnenie správnych orgánov nemožno podľa názoru kasačného súdu považovať za neprimerane prísnu a vzhľadom na odôvodnenie správnych orgánov, ktoré uviedol aj krajský súd v bode 54 svojho rozhodnutia, ani za likvidačnú. Úvahu, na základe ktorej dospeli správne orgány k stanovenej výške pokuty, riadne odôvodnili a ich závery zodpovedajú zásadám logického myslenia. K námietke sťažovateľa o likvidačnom charaktere uloženej pokuty kasačný súd uvádza, že sťažovateľ v konaní pred správnymi orgánmi a ani v konaní pred súdom nepredložil žiadne dôkazy o tom, že by výška uloženej pokuty bola pre sťažovateľa likvidačná. Sťažovateľ má okrem povinnosti tvrdenia aj dôkaznú povinnosť a zatiaľ čo povinnosť tvrdenia sťažovateľ splnil, dôkazné bremeno neunesol, pretože žiadne dôkazy na preukázanie svojho tvrdenia nepredložil. Na záver kasačný súd k veci dodáva, že správne orgány alebo súdu, povinnosť zisťovať majetkové a osobné pomery obvineného z iného správneho deliktu, pri ukladaní sankcie zo zákona nevyplýva.

27. K námietke, že sa krajský súd nevysporiadal so skutočnosťou, že sťažovateľovi bolo postupom

žalovaného odňaté procesné právo vyjadriť sa pred vydaním rozhodnutia k podkladom rozhodnutia kasačný súd uvádza, že uvedenú námietku sťažovateľ neuplatil ani v administratívnom konaní, ani v žalobe podanej na krajský súd. Vzhľadom na uvedené a s poukazom na § 441 S.s.p. sa kasačný súd uvedenou námietkou nezaoberal.

28. K námietke rozdielneho rozhodovania krajského súdu v obdobných veciach kasačný súd uvádza, že rozsudok krajského súdu sp. zn. 2S/57/2018, na ktorý poukázal sťažovateľ, bol rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 3Asan/23/2019 zo dňa 19.07.2019 zrušený a bol vrátený krajskému súdu na ďalšie konanie.

29. K ďalším námietkam sťažovateľa kasačný súd dáva do pozornosti, že integrálnou súčasťou základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 60/04). Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (III. ÚS 209/04). Kasačný súd má za to, že krajský súd sa posudzovanou vecou dôsledne zaoberal, vysporiadal sa s podstatnými námietkami sťažovateľa a vyvodil správne skutkové aj právne závery, ktoré náležite aj odôvodnil, pričom dospel k správny a nepochybným záverom o zákonnosti preskúvaného ak aj prvoinštančného rozhodnutia.

30. Po preskúmaní podanej kasačnej sťažnosti kasačný súd konštatuje, že s právnymi námietkami sťažovateľa sa krajský súd v rozhodnutí riadne vysporiadal a nenechal otvorenú žiadnu spornú otázku, riešenie ktorej by zostalo na kasačnom súde, a preto námietky uvedené v kasačnej sťažnosti vyhodnotil najvyšší súd ako bezpredmetné, ktoré neboli spôsobilé spochybníť vecnú správnosť rozhodnutia. Z uvedeného dôvodu kasačnú sťažnosť podľa § 461 S. s. p. ako nedôvodnú zamietol.

31. O nároku na náhradu trov kasačného konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky tak, že sťažovateľovi, ktorý v tomto konaní nemal úspech, ich náhradu nepriznal (§ 467 ods. 1 S. s. p. a analogicky podľa § 167 ods. 1 S. s. p.) a rovnako aj žalovanému nárok na ich náhradu nepriznal v súlade s § 467 ods. 1 S. s. p. a analogicky podľa § 168 S. s. p.

32. Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky prijal rozsudok jednomyselne (§ 139 ods. 4 S.s.p.).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.